

Kuřátko a obilí

František Hrubín

Jak to bylo pohádka?
Zabloudilo kuřátko.
Za zahradou mezi poli,
pípá, pípá, nožky bolí.

Ve vysokém obilí,
bude večer za chvíli.

„Povězte mi, bílé ovsy,
kudy vede cesta do vsi?“

„Jen se zeptej ječmene,
snad si na to vzpomene.“

Kuře bloudí mezi poli,
pípá, pípá, nožky bolí.

„Pověz, milí ječmínku,
jak mám najít maminku?“

Ječmen syčí mezi vousy:
„Ptej se pšenic, vzpomenu
si.“

Kuře pípá u pšenic,
nevědí však také nic.

„Milé kuře, je nám líto,
ptej se žita, poví ti to.“

Kuře hledá žitné pole,
ale to je dávno holé.
A na suchá strniska
vítr tiše zapíská.

„Vždyť jsi doma za chalupou.
Slyšíš? V stáji koně dupou,
kocour ve stodole vrní
– a tvá máma za vraty
– zob, zob, zobá bílé zrní
s ostatními kuřaty.“

„Děkuji ti, žitné pole!“

„Pozdravuj tam ve stodole!“

„Koho, milé políčko?“

„Zrno i to zrníčko!
Ať se ke mě z jara hlásí,
vychovám z nich nové klasy.“

A tak mámu za krátko
našlo také kuřátko.